

rioden heeft getroffen, volgens welke Spaanse vissers zich aan vangstquota hadden te houden, kunnen aan deze vissers worden tegengeworpen en de niet-rechtsgeldigheid van deze verordeningen kan niet worden ingeroepen op grond van eerder tussen Frankrijk en Spanje aangegane verbintenissen.

3. Een situatie waarin er voor Spaanse vissers, zo goed als voor vissers uit de Lid-Staten een quotering der vangsten geldt, maar de vangstcontrole op verschillende wijzen plaatsvindt, mag niet

als discriminerend worden aangemerkt: controle door middel van een vergunningenstelsel, als voorzien in de verordeningen nrs. 554/81 en 1569/81, is bedoeld om de hand te houden aan de vangstquota die aan vissersvaartuigen uit derde landen worden toegekend, hetgeen verband houdt met de omstandigheid dat ten aanzien van zulke voor lossing der vangsten normaliter naar hun havens van oorsprong terugkerende vaartuigen, van controle in de belendende kusthavens geen sprake kan zijn.

In de gevoegde zaken 50 tot 58/82,

betreffende verzoeken aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag, van het Tribunal de grande instance te Bayonne, in de aldaar aanhangige gedingen tussen

ADMINISTRATEUR DES AFFAIRES MARITIMES TE BAYONNE EN PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE

en

JOSÉ DORCA, MARINA, te Pasajes de San Pedro, Spanje, EN ANDEREN,

om een prejudiciële beslissing inzake de geldigheid van een aantal verordeningen van de Raad tot vaststelling van bepaalde overgangsmaatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden die van toepassing zijn op vaartuigen die de vlag van Spanje voeren,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: A. O'Keefe, kamerpresident, G. Bosco en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hof's Statuut-EEG ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

1. Dorca Marina en een aantal andere gezagvoerders van in Spanje geregistreerde vissersvaartuigen staat voor het Tribunal de grande instance te Bayonne terecht terzake dat zij wederrechtelijk, zonder in het bezit te zijn van de voor vaartuigen onder Spaanse vlag naar gemeenschapsrecht vereiste vergunning, c.q. in strijd met de voorwaarden, gesteld in de in hun bezit zijnde vergunning, hebben gevist.

Ter hoogte van Bayonne zijn zij, in de Franse economische zone die zich van 12 tot 200 mijl uit de kust uitstrekt, bij de uitoefening der visserij betrapt. De feiten zijn begaan op 28 maart 1981 (zaak 50/82), onderscheidenlijk op verschillende dagen in het tijdvak 28 juli — 21 september 1981 (zaken 51-58/82).

Blijkens de verwijzingsbeschikkingen is het Tribunal de grande instance van oordeel dat de verordeningen van de Gemeenschap, waarin het recht van Spaanse onderdanen wordt beperkt, in dier voege dat te hunnen aanzien de visserij aan een aantal voorwaarden, onder meer aan het bezit van een vergunning, is gebonden, mogelijksterwijs eerder aangegane internationale verbintenissen wijzigen, met

name besloten liggende in het Verdrag van Londen inzake de visserij van 9 maart 1964 en de Frans-Spaanse visserijovereenkomst van 20 maart 1967, alsook in het Verdrag van Genève van 29 april 1958 inzake de visserij en de instandhouding van de levende rijkdommen van de volle zee.

In zaak 50/82 heeft het Tribunal vastgesteld dat de op 15 april 1980 tussen de EEG en de regering van Spanje getekende visserijovereenkomst, waarin onder meer de afgifte van vergunningen voor vissersvaartuigen is voorzien, op 28 maart 1981 nog niet van kracht was, zodat de overeenkomst, die voormelde eerder aangegane internationale verbintenissen ongedaan zou kunnen maken, niet voorlopig toepasselijk voorkwam.

In de zaken 51-58/82 heeft het Tribunal overwogen dat artikel 1 van bedoelde overeenkomst in feite alleen de aan de uitoefening der visserij gestelde voorwaarden betreft en dus de EEG en Spanje alleen maar machtigt om, in een geest van non-discriminatie en billijkheid, de beperkingen aan de uitoefening van de visserij die nodig mochten blijken, desnoods door middel van vergunningen, eerlijk te verdelen; dat die beperkingen alleen voor Spanjaarden zouden gelden, stond, naar het Tribunal overwoog, nergens geschreven.

Bij vonnissen van 17 september, 22 oktober en 5 november 1981, onderscheidenlijk gewezen in de zaken 50/82, 51/82, 52/82 en 58/82, en 53-57/82 heeft het Tribunal de grande instance derhalve de behandeling geschorst, opdat

het Hof van Justitie zich bij wege van prejudiciële beslissing zou uitspreken over de rechtsgeldigheid, getoetst aan eerder aangegane internationale verbin-tenissen, van de te dezen toepasselijke verordeningen van de Gemeenschap waarbij op vaartuigen onder Spaanse vlag toepasselijke maatregelen inzake de instandhouding en het beheer der visbestanden zijn genomen, alsook over de vraag of zij, indien rechtsgeldig, aan Spaanse onderdanen kunnen worden tegen-gevoerd, voor zover daarbij het recht op uitoefening van de visserij door Spaanse onderdanen in de economische zone die bij decreet nr. 77-130 van 11 fe-bruari 1977 werd ingesteld, aan bepaalde voorwaarden is gebonden.

2. De bepalingen der desbetreffende verordeningen en overeenkomsten kun-nen, wat de onderhavige zaken betreft, worden samengevat als volgt:

a) Overeenkomstig 's Raads resolutie van 3 november 1976 inzake bepaalde externe aspecten van het instellen in de Gemeenschap, met ingang van 1 januari 1977, van een visserijzone van 200 mijl (PB C 105 van 1981, blz. 1) hebben de Lid-Staten van de Gemeenschap hun vis-serijzones per 1 januari 1977 uitgebreid tot 200 mijl langs de Atlantische kust en de Noordzeekust.

Zo werd er bij decreet nr. 77-130 van 11 februari 1977, vastgesteld krachtens wet nr. 76-655 van 16 juli 1976, langs de territoriale Noordzee-, Kanaal- en At-lantische kusten van de Franse Repu-bliek, vanaf de Frans-Belgische grens tot aan de Frans-Spaanse grens, een econo-mische zone ingesteld, die zich vanaf de uiterste grens der territoriale wateren tot 188 mijl zee-inwaarts uitstrekt.

In artikel 2 van dat decreet is het navol-gende bepaald:

„Onverminderd de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en zijn uit-voeringsbepalingen, is de visserij, over-eenkomstig de gewijzigde wet van 1 maart 1888, in voormelde economische zone aan buitenlandse vaartuigen verbo-den.

In afwachting van deze bepalingen kun-nen er echter aan bepaalde buitenlandse vaartuigen visserijvergunningen worden afgegeven op de voorwaarden voorzien in het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en zijn uitvoeringsbepalingen, in internatio-nale overeenkomsten en in het nationale Franse recht.”

In artikel 3 zijn de toepasselijke sancties vastgesteld.

b) Sinds de visserijzones der Lid-Staten tot 200 mijl zijn uitgebreid, wordt de ex-ploitatie van de visbestanden in die zones door vissersvaartuigen van derde landen, voor de onderscheiden betrokken landen door communautaire maatregelen gere-geerd. In afwachting van de totstandko-ming van kaderovereenkomsten inzake de visserij tussen de Gemeenschap en die derde landen, zijn die maatregelen aan-vankelijk als voorlopige maatregelen vastgesteld.

Gezien de dagen waarop de feiten in de onderscheiden zaken zijn begaan, was daarop van toepassing:

— in zaak 50/82 de communautaire re-geling, besloten liggende in 's Raads verordening nr. 554/81 van 27 fe-bruari 1981 tot vaststelling van be-paalde tussentijdse maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaar-tuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 57, blz. 1);

— in zaken 51-58/82 de communautaire regeling, besloten liggende in 's Raads verordening nr. 1569/81 van 1 juli 1981 tot vaststelling, voor 1981, van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 154, blz. 1).

In die beide verordeningen wordt aan de visserij de voorwaarde gesteld dat er aan boord een door de Commissie voor rekening van de Gemeenschap afgegeven vergunning voorhanden moet zijn; in een bijlage zijn de toegestane vangsten voor de betrokken periode vastgesteld, alsmede het aantal vergunningen dat aan vaartuigen onder Spaanse vlag mag worden afgegeven. Voorts worden er aan de vergunninghouders een aantal nauwkeurig omschreven verplichtingen opgelegd.

c) De tussen de EEG en Spanje gesloten kaderovereenkomst inzake de visserij is op 23 september 1978 geparafeerd en op 15 april 1980 ondertekend. De overeenkomst is namens de Gemeenschap goedgekeurd bij 's Raads verordening nr. 3062/80 van 25 november 1980 betreffende de sluiting van de visserijovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de regering van Spanje (PB L 322, blz. 3). Nadat de ratificatieprocedure in Spanje was doorlopen, is de overeenkomst op 22 mei 1981 in werking getreden (PB L 204 van 1981, blz. 34).

Overeenkomstig haar artikel 12 is de overeenkomst, in afwachting van haar inwerkingtreding, vanaf de dag van ondertekening, 15 april 1980, voorlopig toegepast.

De artikelen 1, lid 1, 2, 3 en 4 der overeenkomst luiden als volgt:

„Artikel 1

1. Deze overeenkomst heeft ten doel de beginselen en de regels vast te stellen die

zullen gelden ten aanzien van de uitoefening van de visserij door de vaartuigen van de ene partij in de visserijzones die vallen onder de jurisdictie van de andere partij.

...

Artikel 2

Elke partij verleent de vissersvaartuigen van de andere partij overeenkomstig het bepaalde in de volgende artikelen toegang tot de visserijzone die onder haar jurisdictie valt.

Artikel 3

1. Elke partij bepaalt jaarlijks voor de visserijzone die onder haar jurisdictie valt, behoudens aanpassing bij onvoorziene omstandigheden en rekening houdende met de eisen inzake een rationeel beheer van de biologische rijkdommen:

- a) de totale vangst die wordt toegestaan voor afzonderlijke bestanden of groepen bestanden met inachtneming van het meest betrouwbare wetenschappelijke materiaal waarover zij beschikt, de onderlinge afhankelijkheid van de bestanden, de werkzaamheden van desbetreffende internationale organisaties en alle andere relevante factoren;
- b) na onderling overleg, de hoeveelheid die door de vaartuigen van de andere partij mag worden gevangen en de gebieden waarin deze hoeveelheid mag worden gevangen. Beide partijen streven naar een bevredigend evenwicht tussen de vangstmogelijkheden van de ene partij in de visserijzone die onder de jurisdictie van de andere partij valt.

Bij het vaststellen van deze mogelijkheden houdt elke partij rekening met:

- i) het belang van de instandhouding van de traditionele kenmerken van de visserij en de kustgebieden aan de grenzen;

- ii) de noodzaak de moeilijkheden voor de partij waarvan de vangstmogelijkheden bij de totstandbrenging van bovengenoemd evenwicht kunnen teruglopen, zoveel mogelijk te beperken;
- iii) alle andere relevante factoren.

2. Elke partij kan alle andere maatregelen treffen met het oog op de instandhouding en het rationele beheer van de bestanden in de visserijzone die onder haar jurisdictie valt. De maatregelen die aldus worden getroffen na de jaarlijkse vaststelling van de vangstmogelijkheden van de andere partij mogen niet van dien aard zijn dat zij de daadwerkelijke uitoefening van de visserij in gevaar brengen.

Artikel 4

Elke partij kan besluiten dat de visserij in de visserijzone die onder haar jurisdictie valt door vaartuigen van de andere partij uitsluitend mag worden uitgeoefend indien daarvoor een vergunning is afgegeven.

De bevoegde autoriteiten van elke partij geven aan de andere partij kennis van de naam, het registratienummer en andere relevante kenmerken van de vissersvaartuigen waarvoor een vergunning wordt aangevraagd om in de visserijzone van de andere partij te vissen. Deze bepaling geldt eveneens voor elk vaartuig dat een vaartuig moeten helpen of bijstaan bij de uitvoering van taken die rechtstreeks verband houden met de visserijactiviteit van dit vaartuig. De andere partij geeft vergunningen af naar gelang van de vangstmogelijkheden die zijn verleend overeenkomstig het bepaalde in artikel 3, lid 1, sub b)."

3. De verwijzingsvonnissen van het Tribunal de grande instance te Bayonne zijn op 11 februari 1982 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Overeenkomstig artikel 20 van het Protocol betreffende 's Hof's Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door verdachten in het hoofdgeding, vertegenwoordigd door J. Tournaire, advocaat te Bayonne, door de regering van de Franse Republiek, vertegenwoordigd door G. Guillaume, directeur juridische zaken van het ministerie van Buitenlandse Zaken, als gemachtigde, door de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Vignes, directeur van de juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door mevrouw M. Sims, administrateur van die dienst, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Lamoureux, lid van de juridische dienst, als gemachtigde.

Bij beschikking van 17 februari 1982 heeft het Hof de zaken 50-58/82 voor de behandeling en de uitspraak gevoegd.

Bij beschikking van 29 juni 1982 heeft het Hof, overeenkomstig artikel 95, lid 1 en lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, de gevoegde zaken naar de Eerste kamer verwezen.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Samenvatting van de bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

Verdachten in het hoofdgeding hebben er allereerst op gewezen dat de vonnissen van het Tribunal te Bayonne zijn voorafgegaan aan de — nog niet gepubliceerde — arresten, door het Hof van Justitie op 8 december 1981 gewezen in de zaken Crujeiras Tome en Yurrita (180 en 266/80) en Arbelaz Emazabel (181/80), volgens welke de nieuwe betrekkingen

die door de communautaire verordeningen voor Spaanse vissers in het leven werden geroepen, voor eerder aangegane internationale verdragen in de plaats zijn gekomen, en bij onderzoek naar de aan het Hof voorgelegde feiten en omstandigheden niet gebleken was dat zij aan de rechtsgeldigheid der verordeningen afbreuk konden doen.

Nochtans achten zij verordening nr. 1569/81, die de inzet vormt van de zaken 51-58/82, niet rechtsgeldig, althans niet toepasselijk, en wel zulke om twee redenen: in de eerste plaats zijn met betrekking tot de sancties, in artikel 13 der verordening op overtreding der vergunningscondities gesteld, te weten intrekking of niet-verlenging der vergunning gedurende 2-12 maanden, niet de nodige waarborgen gegeven dat de in het gemeenschapsrecht erkende rechten van de verdediging zullen worden geëerbiedigd. Verdachten in het hoofdgeding verwijzen te dien aanzien naar 's Hof's arrest van 27 oktober 1977 (Moli, 121/76, Jurispr. blz. 1971/77), volgens hetwelk „een bestuursorgaan gehouden” is „bij het nemen van een maatregel waardoor individuele belangen ernstig kunnen worden gekwetst, betrokkene in staat te stellen zijn standpunt kenbaar te maken”.

In de tweede plaats zou de op 15 april 1980 tussen de EEG en Spanje gesloten visserijovereenkomst de beide partijen alleen maar machtigen om, in een geest van non-discriminatie en billijkheid, de beperkingen van de uitoefening der visserij die nodig mochten blijken, zonodig door middel van vergunningen, eerlijk te verdelen. Voor zover er alleen aan Spaanse vissers beperkingen zijn gesteld, zou er ernstig afbreuk worden gedaan aan hun recht op arbeid en hun recht op een niet naar nationaliteit onderscheidende behandeling, zoals dat met name wordt beschermd in artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van

de rechten van de mens van 4 november 1950, artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van New York van 19 december 1966, en de artikelen 2, lid 2, en 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van New York van 19 december 1966.

De Franse regering, de Raad en de Commissie bepleiten de bevestiging van het nog niet gepubliceerde, op 8 december 1981 in de zaken Crujeiras Tomé en Yurrita (nrs. 180 en 266/80) gewezen arrest, waarin geheel dezelfde problematiek was gerezen als in casu.

Met name wordt erop gewezen dat de feiten in zaak 50/82 hebben plaatsgevonden in het tijdvak waarin de tussen de EEG en Spanje gesloten visserijovereenkomst voorlopig werd toegepast, en in de zaken 51-58/82 na inwerkingtreding van die overeenkomst.

Met betrekking tot de communautaire regeling inzake de maaswijdte van visnetten, welke de verwijzende rechter aanleiding gaf bij dezelfde vonnissen waarbij de zaken naar het Hof van Justitie werden verwezen, veroordelingen uit te spreken, zonder het Hof van Justitie in zoverre met zoveel woorden vragen te hebben gesteld, hebben Raad en Commissie erop gewezen dat zij geldt voor een ieder die in de exclusieve economische zone vist, en dat de Spaanse autoriteiten daarvan in kennis zijn gesteld.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 16 september 1982 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verdachten in het hoofdgeding, ver-

tegenwoordigd door J. Tournaire, advocaat te Bayonne, door de regering van de Franse Republiek, vertegenwoordigd door B. Botte, verbonden aan het ministerie voor Buitenlandse Betrekkingen, als gemachtigde, door de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Vignes, directeur van de juridische dienst, als gemachtigde, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Lamoureux, lid van de juridische dienst, als gemachtigde.

Ten verhoore hebben *verdachten in het hoofdgeding* er met name nogmaals op gewezen dat betrokkene bij toepassing van de sancties van artikel 13 van verordening nr. 1569/81, te weten intrekking en/of niet-verlenging der vergunning, in het geheel niet in staat wordt gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken. Toepassing van die sancties door de Commissie alleen op grond van gegevens verschaft door de nationale gezagsorganen die de overtreding der visserijcondities hebben vastgesteld, is huns inziens in strijd met het beginsel dat betrokkene het recht heeft zich te verweren.

In dit verband heeft de *Franse regering* verwezen naar artikel 7 van de tussen de EEG en Spanje gesloten visserijovereen-

komst, volgens hetwelk „elke partij overeenkomstig het internationale recht binnen de visserijzone die onder haar jurisdictie valt, maatregelen” kan „treffen om te waarborgen dat vaartuigen van de andere partij zich aan de bepalingen van deze overeenkomst houden”. Deze bepaling past ten volle in het kader van de ruime politieke bevoegdheden welke in artikel 73 van het ontwerp-zeerechtoverdrag aan de kuststaat worden toegekend: de mogelijkheid een vergunning in te trekken lijkt bepaaldelijk nodig om te voorkomen dat de visbestanden al te zeer worden geëxploiteerd. Voorts schijnt in twijfel te mogen worden getrokken of er met het pretense beginsel, opgesteld voor procedures betreffende het communautaire ambtenarenrecht, wel kan worden gewerkt wanneer er een probleem inzake de visserijpolitie is gerezen.

De *Commissie* heeft daaraan nog toegevoegd dat de kwestie der op communautair niveau toepasselijke administratieve sancties door de verwijzende rechter, die zich heeft te buigen over de in het nationale strafrecht voorziene sancties, niet te berde is gebracht.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 6 oktober 1982 zijn conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij op 11 februari 1982 ingekomen vonnissen van 17 september, 22 oktober en 5 november 1981 heeft het Tribunal de grande instance te Bayonne krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag het Hof om een prejudiciële beslissing verzocht inzake de vraag of de verordeningen van de Gemeenschap tot vaststelling van een aantal voorlopige maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren — voor zover er in die verordeningen aan het vissen door Spaanse onderdanen in de economische zone, ingesteld bij decreet nr. 77-130

van 11 februari 1977 (Journal Officiel de la République Française van 12 februari 1977, blz. 864), bepaalde voorwaarden worden gesteld — als rechtsgeldig zijn te beschouwen en, zo ja, of zij aan Spaanse onderdanen kunnen worden tegengeworpen.

- 2 De vraag was gerezen tijdens de behandeling van de strafzaken tegen een aantal gezagvoerders van in Spanje geregistreerde vissersvaartuigen, die zich hadden te verantwoorden terzake dat zij tijdens de visvangst in de Franse economische zone zijn aangetroffen zonder dat hun een vergunning was afgegeven, c.q. zonder dat zij zich hielden aan de voorwaarden gesteld in de hun afgegeven vergunning, c.q. terwijl zij zich bevonden buiten de zone waarvoor de vergunning was afgegeven.
- 3 Verdachte in de zaak 50/82 werd op 28 maart 1981 aangetroffen tijdens de uitoefening van de visserij in de zone van 12 tot 200 mijl uit de basislijnen. De feiten, telastgelegd aan de andere in dezelfde zone op visserij betrapte verdachten, zouden tussen 28 juli en 21 september 1981 zijn begaan. *
- 4 Dat Spaanse vissers voor de hier bedoelde visserij een vergunning behoeven, ligt besloten in bepaalde verordeningen van de Gemeenschap en wel, wat verdachte in de zaak 50/82 betreft, in 's Raads verordening nr. 554/81 van 27 februari 1981 tot vaststelling van bepaalde tussentijdse maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden die van toepassing zijn op vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 57, blz. 1) en, wat de overige zaken betreft, in 's Raads verordening nr. 1569/81 van 1 juni 1981, houdende vaststelling, voor 1981, van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden die van toepassing zijn op vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 154, blz. 1).
- 5 In al deze zaken is door verdachten betoogd dat de desbetreffende communautaire verordeningen niet rechtsgeldig zijn en in ieder geval niet op hen kunnen worden toegepast, omdat zij zich niet verdragen met de rechten welke zij op grond van de tevoren door Frankrijk en Spanje aangegane internationale verbintenissen konden invoeren. Zij hebben zich te dezen met name beroepen op het Verdrag van Genève van 29 april 1958 inzake de visserij en de instandhouding van de levende rijkdommen van de volle zee (Recueil des Traités des Nations Unies 559, nr. 8164) en op het Visserijverdrag van Londen van 9 maart 1964 (Recueil des Traités des Nations Unies

581, nr. 8432), waarin de visserijrechten voor de zone van 6-12 mijl zijn erkend en die in die zin is te verstaan dat hetzelfde regime zich, sedert de uitbreiding der visserijzones, tot 200 mijl uitstrekt.

- 6 Er zij op gewezen dat verordening nr. 1569/81 is vastgesteld na 22 mei 1981, toen de visserijovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de regering van Spanje van 15 april 1980 (PB L 263, blz. 1) in werking was getreden, en wel op grondslag van die overeenkomst. Waar die overeenkomst voor te dezen door Frankrijk en Spanje eerder aangegane verbintenissen in de plaats is getreden, kunnen Spaanse vissers die verbintenissen niet inroepen ten betoge dat de regeling der overeenkomst te hunnen aanzien geen toepassing kan vinden.
- 7 Verordening nr. 554/81 behoort tot een reeks verordeningen waarin de Raad, in afwachting van de totstandkoming der overeenkomst, tussentijdse regelingen voor korte perioden heeft getroffen, volgens welke Spaanse vissers zich aan vangstquota hadden te houden. Met name in het arrest, op 8 december 1981 gewezen in de zaken Crujeiras Tomé en Yurrita (nrs. 180 en 266/80, Jurispr. blz. 2997), heeft het Hof reeds overwogen dat bedoelde verordeningen aan Spaanse vissers kunnen worden tegengeworpen en dat zij niet op grond van eerder tussen Frankrijk en Spanje aangegane internationale verbintenissen de niet-rechtsgeldigheid dier verordeningen mogen inroepen.
- 8 Bij onderzoek naar de gestelde vraag is dus niet gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid der verordeningen nrs. 554/81 en 1569/81 afbreuk kunnen doen. De bepalingen dier verordeningen kunnen aan Spaanse onderdanen worden tegengeworpen.
- 9 Ten processe hebben verdachten zich, ten betoge dat beide verordeningen niet rechtsgeldig zijn, van nog twee argumenten bediend.
- 10 Allereerst zouden de bepalingen van die verordeningen, volgens welke Spaanse vissers in hun bezit moeten zijn van een visserijvergunning die van vissers uit de Lid-Staten niet wordt verlangd, in strijd zijn met het non-dis-

crimatiebeginsel van verschillende overeenkomsten ter bescherming van de rechten van de mens, en wel met name met artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

- 11 Aangenomen al dat zulke bepalingen waarin, wat het genot der in de desbetreffende overeenkomsten erkende rechten en vrijheden betreft, het achterwege blijven van discriminatie wordt verzekerd, op economische activiteiten als de visserij toepassing kunnen vinden, dan nog mag een situatie waarin er voor Spaanse vissers zo goed als voor vissers uit de Lid-Staten een quotering der vangsten geldt, maar de vangstcontrole op verschillende wijzen plaatsvindt, niet als discriminerend worden aangemerkt: controle door middel van een vergunningstelsel is bedoeld om de hand te houden aan de vangstquota die aan vissersvaartuigen uit derde landen werden toegekend, hetgeen verband houdt met de omstandigheid dat ten aanzien van zulke voor lossing der vangsten normaliter naar hun havens van oorsprong terugkerende vaartuigen, van controle in de belendende kusthavens geen sprake kan zijn.

- 12 Verdachten stellen voorts artikel 13 van verordening nr. 1569/81, volgens hetwelk er bij wege van door de Commissie wegens niet-naleving van de communautaire visserijregeling toegepaste sancties, tot intrekking van de visserijvergunning kan worden overgegaan — en afgifte van een nieuwe vergunning achterwege kan blijven — niet rechtsgeldig te achten. De bepaling zou de rechten der verdediging schenden, aangezien zij aan de betrokken visser niet het recht inruimt om, vóór oplegging van een sanctie, te worden gehoord; ook zouden de voorziene sancties niet aan de feiten geëvenredigd zijn, vooral niet voorzover zij op alle vaartuigen van de betrokken reder kunnen worden toegepast.

- 13 Deze argumenten betreffen evenwel de vraag of verordening nr. 1569/81, getoetst aan in de communautaire rechtsorde erkende hogere rechtsbeginselen, rechtsgeldig is te achten, en de kwestie gaat het raam van de aan het Hof gestelde prejudiciële vraag te buiten.

Kosten

- 14 De kosten, door de Franse regering en door Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

uitspraak doende op de door het Tribunal de grande instance te Bayonne bij vonnissen van 17 september, 22 oktober en 5 november 1981 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Bij onderzoek naar de gestelde vraag is niet gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid van 's Raads verordeningen nrs. 554/81 van 27 februari 1981 (PB L 57, blz. 1) en 1569/81 van 1 juni 1981 (PB L 154, blz. 1) afbreuk kunnen doen. De bepalingen van deze verordeningen kunnen aan Spaanse onderdanen worden tegengeworpen.

O'Keefe

Bosco

Koopmans

Uitgesproken ter openbare terechtzitting van 28 oktober 1982 te Luxemburg.

De griffier
voor deze

H. A. Rühl
hoofdadministrateur

De president van de Eerste kamer

A. O'Keefe

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL F. CAPOTORTI

(zie gevoegde zaken 13 tot 28/82, blz. 3939)